

Arrest

nr. 179 326 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ADELHOF *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en sjiit te zijn. Tot 2015 woonde u met uw ouders, broers en zus in de wijk Bab al-Khan in de stad Karbala, Irak. In de zomer van 2014 studeerde u af als bachelor in de chemie aan de Universiteit van Karbala. Sindsdien probeerde u werk te vinden, maar dit lukte niet. U slaagde er evenmin in een masteropleiding te beginnen omdat u noch connecties, noch voldoende hoge cijfers had. Op het einde van uw bacheloropleiding werd de jihad tegen Islamitische Staat (IS) uitgeroepen.

Uw vader zette u onder druk om bij de troepen van al-Hashd al-Shaabi te gaan vechten. Hij werkte overdag als docent in een school in Kerbala en ging 's nachts vechten in Jurf al-Sakhar. U had vaak

discussies met uw vader en werd soms ook van huis weggestuurd, waarna u voor enkele dagen bij uw oom en tante ging logeren. Op 3 juli 2015 bracht uw vader een wapen naar u en zei hij dat u met dit wapen diende te gaan vechten, of dat u anders dood zou gaan. Na deze bedreiging ging u bij een vriend in de buurt wonen. Uw vader probeerde u nog twee keer te bellen, maar u nam niet op. Op 21 augustus 2015 verliet u Irak met een vlucht van Bagdad naar Turkije en reisde u vervolgens met de boot tot Griekenland. In België werd u meermaals opgebeld door uw vader. Via uw broer vernam u dat uw vader op 26 april 2016 een verzoek had ingediend om u uit de stam te verstoten en dat de stam op 30 april 2016 op dit verzoek was ingegaan. U vreest dat u bij terugkeer naar Irak zal worden vermoord door onbekenden en dat de dienstplicht er opnieuw ingevoerd zal worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw kieskaart, een kopie van uw woonstkaart, uw nationaliteitsbewijs, uw diploma, een kopie van de verklaring van uw vader, een kopie van de verklaring van uw stam, 14 afgedrukte foto's, 2 artikels.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u daadwerkelijk door uw vader werd gedwongen om tot al-Hashd al-Shaabi toe te treden. Na de uitroep van de jihad tegen IS in juni 2014 (zie COI Focus Irak: Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi toegevoegd aan uw dossier), bleef u immers nog meer dan een jaar thuis wonen zonder noemenswaardige problemen. U kon niet duiden tot welke militie u volgens uw vader diende toe te treden (gehoorverslag CGVS, p. 25) en bleek zelf de naam van slechts één militie in Karbala te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Toen u gevraagd werd of uw vader u ooit gedwongen had om te gaan praten met een militie, ontweek u de vraag en reageerde u zelfs verbaasd ("Over wat te gaan praten? Ik heb een hekel aan de milities", gehoorverslag CGVS, p. 25). U gaf verder aan dat uw vader u niet "vroeg" om te gaan strijden toen u nog student was (gehoorverslag CGVS, p. 24) en verklaarde dat hij zelfs wilde dat u na uw bachelor een master ging studeren (gehoorverslag CGVS, p. 30).

Ten tweede kon u ook niet aantonen dat andere jonge mannelijke familieleden onder druk werden of worden gezet om met al-Hashd al-Shaabi te vechten. U verklaarde immers dat uw jongere broers, geboren in 1998 en 1993 (gehoorverslag CGVS, p. 5), hun hogere studies respectievelijk mochten aanvangen en afwerken (gehoorverslag CGVS, p. 24). U bevestigde dat uw vader de studies van uw beide broers respecteert (gehoorverslag CGVS, p. 24) en gaf aan dat uw broers nog nooit onder druk werden gezet (gehoorverslag CGVS, p. 27), ook niets sinds u zelf afwezig bent (gehoorverslag CGVS, p. 29). Uw bewering dat zij na hun opleiding gedwongen zouden worden om deel te nemen aan de strijd tegen IS (gehoorverslag CGVS, p. 24) is gezien uw eigen ervaringen weinig plausibel (cf. supra).

Uw verklaringen over de rekrutering van uw neven waren dan weer zeer vaag. Zo wist u niet aan welk front ze gingen vechten (gehoorverslag CGVS, p. 28) en beweerde u dat u geen contact meer met hen had omdat u was verstoten uit de stam. Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u pas in april 2016, bijna twee jaar na de uitroep van de jihad in juni 2014, zou zijn verstoten, en na deze bekendmaking nog meer dan een jaar in de buurt van uw volledige familie zou hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 6). U beweerde verder dat sommigen van uw neven vrijwillig naar het front gingen en anderen onder dwang (gehoorverslag CGVS, p. 19, 20, 28). Toen u gevraagd werd of deze laatste werden aanvaard door de milities, ontweek u de vraag en verklaarde u dat de milities "zelfs een kind van 5 jaar" zouden aannemen (gehoorverslag CGVS, p. 28). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de milities van al-Hashd al-Shaabi gezien de massale instroom van vrijwilligers niet zomaar iedereen aannemen (zie COI Focus Irak: Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi toegevoegd aan uw dossier). U ondermijnde overigens zelf uw vrees door aan te geven dat u persoonlijk geen schrik had van uw ooms en dat deze u enkel het "advies" hadden gegeven om een wapen te dragen voor uw land (gehoorverslag CGVS, p. 30). Er kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade door toedoen van uw ruimere familie.

Ten derde is het evenmin geloofwaardig dat u door uw vader werd bedreigd nadat u weigerde toe te treden tot al-Hashd al-Shaabi. Deze bedreigingen hebt u eerst en vooral niet vermeld in de vragenlijst

van het CGVS in gevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u enkel de “druk” van uw vader aanhaalde en vervolgens begon over uw wil om verder te studeren en uw gebrek aan een lange arm (vragenlijst CGVS, p. 1). Het is volstrekt onaannemelijk dat u wel zou praten over uw studieproblemen, maar niet over de ernstige bedreigingen die uw vader aan u zou hebben gericht. Aangezien u in uw eerste verklaringen nooit verwees naar een concrete bedreiging door uw vader, kan er geen geloof gehecht worden aan uw latere verklaringen, met name dat uw vader gezegd zou hebben dat hij u zou vermoorden indien dit ooit door de religieuze leider zou worden opgedragen (gehoorverslag CGVS, p. 25) en dat hij op 3 juli 2015 geïnsinueerd zou hebben dat u zou doodgaan (gehoorverslag CGVS, p. 26). Ten tweede deed u zelf afbreuk aan de door u ingeroepen vrees voor uw vader door te verklaren dat u ook na dit laatste incident geen schrik had van uw vader (“Schrik niet, ik was niet bang”, gehoorverslag CGVS, p. 27) en dat u hooguit vreesde dat hij u zou “uitschelden en beledigen” als hij u op straat zou tegenkomen (gehoorverslag CGVS, p. 28). Het Commissariaat-Generaal kan dan ook geen geloof hechten aan uw bewering dat u vanwege de bedreigingen door uw vader uit Irak zou zijn gevlucht.

Dat u uw vader niet vreesde op het moment van vertrek wordt **ten vierde** bevestigd door uw eigen gedrag tijdens uw laatste maanden in Karbala. U bleef immers wonen en werken in de buurt van uw vader en zette uw gebruikelijke activiteiten gewoon verder. U verklaarde dat u tot uw vertrek hebt gewerkt in een zaak met reclameborden en boeken (gehoorverslag CGVS, p. 9) en dat u de laatste maanden bij een vriend in de wijk al-Abbas verbleef. Deze werk- en woonplaatsen, die zich beiden in de buurt van uw ouderlijk huis bevinden (gehoorverslag CGVS, p. 27), tonen andermaal aan dat er op dat moment geen sprake was van een ernstige vrees. In de zomer van 2015 hebt u bovendien openlijk deelgenomen aan een manifestatie tegen de overheid, een activiteit die ook op uw Facebookprofiel zichtbaar is (gehoorverslag CGVS, p. 27; een Facebook-foto werd toegevoegd aan dossier). Enkele dagen voor uw vertrek zou u bovendien gewoon uw diploma hebben afgehaald aan de Universiteit van Karbala (gehoorverslag CGVS, p. 17). Doordat u op 21 augustus ten slotte zonder een duidelijke directe aanleiding naar Turkije bent vertrokken, in het gezelschap van een vriend die “gewoon op vakantie kwam met u” (gehoorverslag CGVS, p. 14), acht het Commissariaat-Generaal het niet geloofwaardig dat u Irak vanwege een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben verlaten.

Ten vijfde is het ook niet plausibel dat u eind april 2016 door uw vader zou zijn verstoten uit de stam en dat u door deze verstoting vreest te worden vermoord door onbekenden. Vooreerst was er op het moment van vertrek geen enkele aanwijzing dat uw vader het op u had gemunt, daar u uw dagelijks leven steeds rustig had verdergezet (cf. supra). Ten tweede verklaarde u dat de eerste gesprekken met uw vader na uw vertrek uit Irak in een gemoedelijke sfeer verliepen. Zo zou uw vader zich opgelucht getoond hebben toen hij vernam dat de reis naar België goed was verlopen (“je bent gelukkig veilig daar in Europa aangekomen”, gehoorverslag CGVS, p. 29) en zou hij u rustig hebben toegesproken (“ik was verbaasd door de zachte manier van het gesprek van mijn vader”, gehoorverslag CGVS, p. 29). Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom uw vader op een dag, acht maanden na uw vertrek en haast twee jaar na de uitroep van de jihad, zou hebben besloten om u te verstoten uit de stam (gehoorverslag CGVS, p. 29). U kon evenmin verduidelijken wat de gevolgen van deze verstoting zouden zijn. U verklaarde dat u door deze verstoting zou worden vermoord, niet door uw vader (“Dat betekent niet dat mijn vader me gaat doden”, gehoorverslag CGVS, p. 30), maar door onbekenden (“dan gaan ze me vermoorden”, gehoorverslag CGVS, p. 30). U slaagde er op geen enkel moment in te verduidelijken door wie en waarom u dan wel zou worden vermoord, hoewel u meerdere vragen werden gesteld over dit onderwerp (“Ik ken die mensen niet, maar in Irak gebeurt dat”, gehoorverslag CGVS, p. 30). Gezien uw uiterst vage verklaringen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw vrees die voortgekomen zou zijn uit de door u aangehaalde verstoting in april 2016.

Het Commissariaat-Generaal stelt vast dat u van de verklaringen van uw vader en de stamhoofden enkel kopies bezorgde. Deze kopies hebben op zich geen enkele bewijswaarde. Iraakse documenten kunnen bovendien steeds onderhevig zijn aan knip- en plakwerk, waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd is (zie COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude toegevoegd aan uw dossier).

De door u ingeroepen vrees op basis van de eventuele invoering van de dienstplicht is **ten slotte** louter hypothetisch. In tegenstelling tot wat u zelf verklaarde (gehoorverslag CGVS, p. 20), vermeldt het voorgelegde nieuwsbericht in het Nederlands deze dienstplicht niet.

Het internetartikel in het Arabisch, dat integraal werd vertaald door het CGVS, betreft dan weer enkel een wetsvoorstel en wijst als dusdanig niet op een daadwerkelijke herinvoering van de dienstplicht en een eventuele daaraan verbonden vrees voor vervolging vanwege dienstweigering.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, uw kieskaart, de kopie van uw woonstkaart, uw nationaliteitsbewijs en uw diploma kunnen enkel uw identiteit en uw studieparcours aantonen. De afgedrukte foto's en artikels houden geen verband met uw individuele asielrelaas.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er

door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Aangaande het feitenrelaas voegt verzoeker toe:

"In België werd verzoeker nog een aantal maal opgebeld door zijn vader.

Via zijn broer vernam verzoeker dat zijn vader op 26/04/2016 een aanvraag had ingediend om verzoeker uit de stam te verstoten.

Op 30/04/2016 is de stam op dit verzoek ingegaan."

2.1.2. Verzoeker beroept zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet; artikel 62 van de vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot de rekrutering van al-Hashd al-Shaabi stelt verzoeker:

"De commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk door zijn vader werd gedwongen om toe te treden tot al-Hashd al-Shaabi, omdat hij nog 1 jaar na de Jihad thuis woonde en hij niet kon duiden tot welke militie hij moest toetreden.

a)

Verzoeker heeft effectief na de Jihad nog thuis gewoond. Echter studeerde verzoeker toen nog en dit telde in de hoofde van de vader van verzoeker nog als een vrijstelling. Zolang verzoeker studeerde, heeft de vader van verzoeker hem niet gedwongen zich aan te sluiten bij de militie.

Van zodra verzoeker echter niet langer studeerde en bovendien geen werk had, vond de vader van verzoeker dat het een plicht was om te vechten bij de milities.

Het betreft dus geen merkwaardigheid. Verzoeker heeft dit ook duidelijk kunnen kaderen gedurende zijn interview bij de commissaris-generaal. Het is dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal dit als merkwaardig beschouwde.

b)

Verder wordt er gesteld dat verzoeker niet kon duiden tot welke militie hij volgens zijn vader diende toe te treden en maar 1 militie kon opsommen.

De vader van verzoeker had echter geen specifieke militie voor ogen. Het was voor de vader van verzoeker een principekwestie. Verzoeker mocht zich bij eender welke militie aansluiten, maar diende zich wel aan te sluiten om te gaan vechten in huidige tijden.

Verder is het zo dat verzoeker weet dat er 2 grotere groeperingen aanwezig zijn. Beide vallen onder de alomvattende groepering van al-Hashd al-Shaabi. Verzoeker kon 1 militie opsommen, maar kon door de druk van het interview niet op de naam van de tweede grotere groepering komen. Verzoeker kent echter wel de 2 grootste groeperingen, namelijk: Leoa Ali-Ali Akban en Fergat Al-abbas-Al-getalya.

Verzoeker kent de milities, maar weet er niets meer over. Hij is hier dan ook absoluut niet in geïnteresseerd en wenst niets met de milities te maken te hebben.

Nu dit een onderdeel van de vrees van verzoeker is en aan de grond ligt waarom hij vertrokken is, is het niet abnormaal dat verzoeker zich distantieert van eender welke militie."

Met betrekking tot de rekrutering van andere familieleden stelt verzoeker:

"a)

De beslissing stelt dat verzoeker niet kan aantonen dat andere jonge mannelijke familieleden onder druk werden of worden gezet om met al-Hashd al-Shaabi te vechten.

Echter is dit volledig logisch en volledig in de lijn met de verklaringen van verzoeker.

Elke familie wordt verwacht minstens 1 zoon aan te bieden aan de militie.

Verzoeker is de oudste zoon en de eerste in lijn om deze druk en bedreigingen te ondervinden.

De broers van verzoekers studeren nog. Verzoeker ervoer zolang hij studeerde ook geen problemen.

Pas nadat verzoeker afstudeerde en geen werk vond, dwong de vader verzoeker zich aan te sluiten bij de militie.

De tweede broer heeft bewust zich een schooljaar laten zakken, omdat hij niet aan dezelfde bedreigingen wenst blootgesteld te worden.

Verzoeker heeft ook getracht nog verder te studeren, maar zoals het commissariaat-generaal zelf aangaf, had verzoeker niet voldoende geld of voldoende hoge punten om verder te studeren.

Pas nadat verzoeker niet langer kon studeren, noch tewerkgesteld was, werd verzoeker verplicht zich aan te sluiten bij de milities.

De beslissing stelt 'uw bewering dat zij na hun opleiding gedwongen zouden worden om deel te nemen aan de strijd met IS (gehoorverslag CGVS, p. 2) is gezien uw eigen ervaring plausibel (cf. supra)'. Dit valt totaal niet te begrijpen. Immers ligt dit volledig in de lijn met wat verzoeker reeds verklaarde.

Hijzelf heeft ook geen problemen gekend zolang hij aan het studeren was. De vader laat zijn kinderen de studies afwerken, maar van zodra de 'vrijstelling' van het studeren wegvalt, dwingt de vader zijn kinderen om zich aan te sluiten bij de militie.

b)

Met betrekking tot de rekrutering van de neven stelt de commissaris-generaal dat verzoeker te vaag is geweest.

Verzoeker heeft verschillende neven die zich hoogstwaarschijnlijk aan verschillende fronten bevinden.

Verzoeker had geen goed contact met zijn neven en heeft na hun aansluiting bij de militie geen nieuws meer van hen gekregen.

Zoals verklaard zijn een aantal neven vrijwillig gaan vechten bij de militie. De visie van de neven staat volledig haaks op het standpunt van verzoeker. Het feit dat er bijgevolg geen contact is met de neven dient niet te verwonderen.

Verzoeker heeft effectief verklaard dat hij geen verdere informatie heeft, omdat hij uit de stam verstoten is. Verzoeker bedoelde hiermee dat hij niet in de mogelijkheid was om informatie in te winnen omtrent zijn neven. Hij kan immers onmogelijk contact opnemen met zijn neven, familie of met de stam, omdat hij verstoten is.

Opnieuw betreft de verklaring van verzoeker wel degelijk een eenduidige, duidelijke en voldoende verklaring.

De commissaris-generaal komt tot besluit dat er niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade door het toedoen van de ruimere familie.

Echter is dit opnieuw geen dienstige motivering. Immers heeft verzoeker nooit verklaard dat hij Irak verlaten heeft uit een vrees voor zijn ruimere familie. Hij heeft Irak verlaten omwille van de druk die zijn vader uitoefende op hem, niet omwille van zijn ooms.

Er diende dus geen beoordeling plaats te vinden van de vrees ten aanzien van de ruimere familie, maar ten aanzien van de vader. Dit lijkt de commissaris-generaal echter niet afdoende te doen."

Met betrekking tot de vragenlijst van de DVZ stelt verzoeker:

"De commissaris-generaal stelt foutief dat verzoek bij DVZ nooit gewag zou gemaakt hebben van de bedreiging van zijn vader.

Dit is volledig foutief.

Verzoeker heeft bij Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangehaald dat zijn vader hem effectief bedreigd heeft als hij de militie niet zou vervoegen.

Verzoeker heeft bij Dienst Vreemdelingenzaken hier niet in detail over verteld, omdat hij hiertoe de kans niet kreeg. Toch weet verzoeker 100 procent zeker dat hij de bedreiging vermeld heeft.

Mogelijks kan er wel een vertaalprobleem ontstaan zijn en heeft de tolk bij DVZ de term 'bedreiging' eerder als 'druk' vertaald en omschreven. Verzoeker gaf reeds aan bij het interview op het CGVS dat het interview bij DVZ niet vlekkeloos verlopen is en er problemen waren met de tolk.

De tolk begreep verzoeker niet steeds en verzoeker kon reeds vertaalfouten opmerken. Verzoeker heeft dit ook duidelijk aangegeven bij het CGVS-interview.

Verzoeker kan geen sluitend bewijs leveren, maar is zeer zeker dat hij letterlijk gezegd heeft dat zijn vader hem ook bedreigd heeft. Doordat verzoeker reeds op het niveau van het CGVS aangegeven heeft dat er vertaalproblemen waren, dient dit op zijn minst als een logische verklaring beschouwd te worden."

Met betrekking tot zijn gedrag argumenteert verzoeker:

"Verder verwijt de commissaris-generaal dat verzoekers gedrag niet overeenstemt met zijn vrees.

Verzoeker heeft na de bedreiging het ouderlijk huis verlaten en is ondergedoken bij een vriend. Hoewel die vriend ook in dezelfde wijk bleef, was verzoeker zeer voorzichtig.

Verzoeker had echter geen andere uitweg. Verzoeker had de financiële middelen niet om onmiddellijk te vluchten. Hij kon ook onmogelijk hulp vragen aan zijn familie, nu hij zijn vader vreesde.

Verzoeker werd gedwongen om bij de vriend te blijven. Bovendien was de migratieweg afgesloten. Van zodra de migratieweg geopend was, is verzoeker vertrokken. In tegenstelling tot wat de beslissing stelt was er wel een directe aanleiding. Van zodra er de mogelijkheid was voor verzoeker om te vluchten, is hij gevlucht."

Inzake de verstoting door de stam voert verzoeker aan:

"De commissaris-generaal hecht geen geloof aan het feit dat verzoeker verstoten is uit de stam.

De commissaris-generaal gelooft verzoeker niet, omdat verzoeker nog gecontacteerd werd door zijn vader en dit gesprek relatief gemoedelijk verliep.

De commissaris-generaal lijkt voorbij te gaan aan het feit dat verzoeker meermaals gecontacteerd werd door zijn vader. De allereerste keer verliep het gesprek relatief rustig, omdat de vader van verzoeker effectief opgelucht was dat hij de oversteek overleefd had. Echter bleek dit louter een éénmalige reactie te zijn. De vader heeft verzoeker nog meermaals gebeld en de toon werd telkens meer dreigender. De vader wenste dat verzoeker terug kwam en zijn plicht vervulde en zich aansloot bij de militie.

Het laatste telefoongesprek verliep absoluut niet gemoedelijk en de vader verklaarde letterlijk dat 'indien verzoeker niet zou terugkeren, hij iets zou doen wat verzoeker niet leuk zou vinden'. De vader van verzoeker heeft het lot van verzoeker bepaald door de verstoting van de stam.

Omdat verzoeker zijn vader niet gehoorzaamde, wilde hij niet dat verzoeker nog langer deel uitmaakte van de stam.

Verzoeker heeft via zijn broer de nodige stavingsstukken omtrent de verstoting gekregen.

Uit deze stukken blijkt duidelijk dat de verstoting door de vader werd aangevraagd en werd goedgekeurd door de stam.

Nu verzoeker ook stavingsstukken heeft, is het kennelijk onredelijk om geen geloof te hechten aan de stamverstoting.

Door de verstoting wordt de oorspronkelijke vrees van verzoeker vergroot. Immers vreest verzoeker niet langer enkel zijn vader, maar door de verstoting dient hij ook andere stamleden te vrezen.

Door de verstoting is verzoeker niet langer welkom om terug te keren naar de stam en dient hij te wraak te vrezen.

Verzoeker kan evident geen namen noemen van wie hij exact vreest, omdat het risico van elk stamlid kan komen. Als verzoeker stelt dat hij onbekenden vreest, bedoelt hij dat door de vrees niet enkel nog van zijn vader komt, maar ook van andere stamleden."

Aangaande de subsidiaire bescherming argumenteert verzoeker als volgt:

"a)

Het onderzoek is weinig toegespitst op de veiligheidssituatie in Kerbala zelf, maar de beslissing motiveert eerder over de algemene situatie in het volledige Zuiden.

De commissaris-generaal stelt dat er verschillende provincies in het Zuiden afdoende veilig zijn en verzoeker zich daar zou kunnen vestigen.

Verzoeker kan enkel in Kerbala zou kunnen verblijven, dient ook een uitgebreid onderzoek plaats te vinden naar de veiligheidssituatie in Kerbala en is de veiligheidssituatie van andere naburige provincies niet van enig belang.

b)

Het onderzoek naar de veiligheid in Karbala is niet afdoende geweest.

In de beschikking staat enkel :

'in de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbale een beperkt aanslagen op sjiietische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers verstrekt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.'

Verder is er geen specifieke informatie over Kerbala te vinden in de beslissing, maar handelt de beslissing telkens algemene bevindingen in Zuid-Irak.

c)

De beslissing erkent dat er aanslagen plaatsvonden op sjiietische doelwitten. Verzoeker die een sjiiet is, loopt wel degelijk een reëel risico om slachtoffer te worden van een aanslag en het willekeurig geweld dat aan de gang is in zijn herkomstregio.

- 4.9.2.

a)

Bovendien betreft het gedateerde informatie. De commissaris-generaal spreekt over de verslagperiode van 2013-2014.

Dit is evident informatie die niets zegt over de actuele veiligheidssituatie in Kerbala.

Nochtans is het wel de plicht van de commissaris-generaal om de actuele veiligheidssituatie te beoordelen, de verwijzingen naar de situatie van 3 jaar geleden is niet dienstig.

Des te meer nu er onomstotelijk vaststaat dat de situatie verslechterd is.

De motiveringsplicht is hoe dan ook geschonden.

De beslissing dient omgevormd te worden of op zijn minst vernietigd te worden en teruggestuurd worden naar het commissariaat-generaal met het oog op het voeren van een afdoende grondig onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie.

b)

De Commissaris-generaal heeft zijn beslissing gebaseerd op de COI-Focus van 06/10/2015.

Er dient opgemerkt dat deze informatie ondertussen reeds 6 maand oud is. De beslissing is niet gebaseerd op recente en toepasselijke informatie.

De beslissing dient omgevormd te worden of op zijn minst vernietigd te worden en teruggestuurd worden naar het commissariaat-generaal met het oog op het voeren van een afdoende grondig onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie.

De situatie in Irak is niet alleen volatiel, maar ook uiterst fluctuerend en onderdanig aan snel veranderende geweldactoren.

Bijgevolg kan onmogelijk gesteld worden dat de informatie van de Commissaris-generaal nog voldoende actueel is om zonder meer te bepalen dat verzoeker bij terugkeer geen risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

c)

Verzoeker kan omtrent de gedateerde informatie dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij geoordeeld wordt dat informatie die reeds 6 maand oud is, niet actueel genoeg is om een gegronde beslissing te maken over de algemene veiligheidssituatie.

In het arrest met nummer 188 607 van 8 december 2008 stelde de raad het volgende:

"le document vers" au dossier administratif par la partie adverse (document cedoca). L'on constate qu'une période de six mois s'est écoulée entre ces deux documents.

Compte tenu de caractère évolutif des conditions de sécurité dans les régions affectées pas des conflits armés, il y a lieu de considérer que les documents versés au dossier par la partie adverse ne répondent pas aux conditions de mise à jour que l'on peut légitimement attendre de ce type de document. »

De commissaris-generaal erkent dat het geweld in Irak zeer evolutief is en fluctuerend.

Er vindt steeds een algemeen hoge graad van geweld plaats in Irak. De informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert is bijgevolg te gedateerd is om een gegronde beslissing te nemen

- 4.9.3.

Verzoeker kan aantonen dat de actuele veiligheidssituatie in Kerbala niet zo rooskleurig is als de commissaris-generaal laat uitschijnen.

o 21/11/2015: De poging van IS om via speelgoedpoppen een aanslag plegen op sjiiitische pelgrimsop weg naar Kerbala ;

o 06/03/2016: IS suicide truck bom kills 47 mensen ;

o 02/12/2015: verijdelde zelfmoordaanslag van 5 zelfmoordterroristen ;

o 08/03/2016 ; 7 gewonden of doden bij aanslag van IS.

Dit is nog maar een beperkt overzicht van de aanslagen die effectief hebben plaatsgevonden in Kerbala de afgelopen maanden."

2.1.3. Ter ondersteuning van zijn beroep brengt verzoeker op de zitting van 30 november 2016 volgende stukken bij: een attest van verstoting door de stam (stuk 7), een artikel met betrekking tot strijdkampen (stuk 8), foto's met betrekking tot dood van zijn neef (stuk 9).

Verzoeker stelt dat hij op 22 mei 2016 verstoten is uit zijn eigen stam maar ook aanschouwd wordt als verrader door alle stammen van Kerbala. Er werd een vrijgeleide uitgesproken om verzoeker te mogen doden. Verzoeker werd verstoten op een algemene stammenvergadering van acht stammen. Verzoeker heeft het document recent in bezit en bekwam het via zijn broer die het kon afkopen van de stam Al Fatlawi. Dit is niet de stam van verzoeker maar één van de stammen van Kerbala die algehele verstoting heeft uitgesproken.

Hij wijst op de dood van zijn neef die streed bij Hezbollah en sneuvelde.

2.1.4. Verweerder stelt de Raad middels een aanvullende nota in kennis van:

- op 23 november 2016, de "COI Focus Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak. Cedoca. 4 augustus 2016"

- op 28 november 2016, "UNHCR Position on returns to Iraq" van 14 november 2016.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij van Kerbala afkomstig is en aan de universiteit heeft gestudeerd. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoeker, die nochtans over de nodige intellectuele capaciteiten beschikt, niet wist wat de naam was van de twee milities in Kerbala (CGVS, p.11); dit niettegenstaande zijn vader zou meevechten (CGVS, p.11) en van verzoeker ook geëist werd dat hij zou meevechten. Verzoekers uitleg dat hij niet op de naam van een militie kon komen wegens stress kan niet worden aangenomen. Tevens blijkt dat verzoeker stelde dat zijn vader niet meldde tot welke militie hij dan wel concreet moest toetreden en dat verzoeker niet wist of zijn vader leden van milities kende (CGVS, p.25). Te dezen is het niet aannemelijk dat verzoeker zwaar onder druk zou worden gezet om toe te treden tot een militie maar geen concrete militie kan vermelden tot dewelke hij diende toe treden. Verzoeker heeft, die afstudeerde als bachelor in 2014, tevens nog een jaar thuis verbleven nadat hij door zijn vader was aangemaand om toe treden (CGVS, p.25).

Waar verzoeker stelt: "Zolang verzoeker studeerde, heeft de vader van verzoeker hem niet gedwongen zich aan te sluiten bij de militie" blijkt dat verzoeker na het afstuderen als bachelor nog probeerde werk te vinden (wat niet lukte) of een probeerde een 'master' aan te vangen (wat ook niet lukte) (CGVS, p.23). Verzoeker is aldus nog ongeveer een jaar thuis verbleven of bij een vriend, zonder dat er – behoudens beweerde ruzies met zijn vader – iets noemenswaardig gebeurde. De vaststelling dat verzoeker, hoewel hij aanvoert zwaar onder druk te zijn gezet door zijn vader, enerzijds, de milities in Kerbala niet goed kan duiden en hij, anderzijds, nog een jaar in Irak verbleef ondanks de druk van zijn

vader om toe te treden, is een duidelijke aanwijzing dat verzoeker niet ernstig kan aanvoeren dat hij onder zware familiale druk stond om toe treden tot een militie. Het verweer dat verzoeker tijdens zijn studies niet verontrust werd door zijn vader valt ook moeilijk te rijmen met de vaststelling dat hij door zijn vader geroepen werd om te strijden in het kader van een 'jihad' (CGVS, p.24); te dezen kan worden aangenomen dat een dwingende oproep om te strijden in het kader van een 'jihad' (met een mogelijk "martelaarschap") niet te verzoenen is met de mogelijkheid tot het afwerken van studies.

De bestreden beslissing stelt:

"Ten derde is het evenmin geloofwaardig dat u door uw vader werd bedreigd nadat u weigerde toe te treden tot al-Hashd al-Shaabi. Deze bedreigingen hebt u eerst en vooral niet vermeld in de vragenlijst van het CGVS in gevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u enkel de "druk" van uw vader aanhaalde en vervolgens begon over uw wil om verder te studeren en uw gebrek aan een lange arm (vragenlijst CGVS, p. 1). Het is volstrekt onaannemelijk dat u wel zou praten over uw studieproblemen, maar niet over de ernstige bedreigingen die uw vader aan u zou hebben gericht. Aangezien u in uw eerste verklaringen nooit verwees naar een concrete bedreiging door uw vader, kan er geen geloof gehecht worden aan uw latere verklaringen, met name dat uw vader gezegd zou hebben dat hij u zou vermoorden indien dit ooit door de religieuze leider zou worden opgedragen (gehoorverslag CGVS, p. 25) en dat hij op 3 juli 2015 geïnsinueerd zou hebben dat u zou doodgaan (gehoorverslag CGVS, p. 26). Ten tweede deed u zelf afbreuk aan de door u ingeroepen vrees voor uw vader door te verklaren dat u ook na dit laatste incident geen schrik had van uw vader ("Schrik niet, ik was niet bang", gehoorverslag CGVS, p. 27) en dat u hooguit vreesde dat hij u zou "uitschelden en beledigen" als hij u op straat zou tegenkomen (gehoorverslag CGVS, p. 28). Het Commissariaat-Generaal kan dan ook geen geloof hechten aan uw bewering dat u vanwege de bedreigingen door uw vader uit Irak zou zijn gevlucht."

Verzoeker voert aan dat de tolk bij het invullen van de 'Vragenlijst' het woord 'bedreiging' vertaalde als 'druk'. Dit verweer kan niet worden aangenomen gelet op de hoeveelheid aan bedreigingen die verzoeker later op het CGVS vermeldde en terecht worden aangehaald in voormelde motivering. Indien de bedreigingen zo ernstig waren dat verzoeker genooddaakt was om het land te ontvluchten, kan worden aangenomen dat hij hiervan expliciet melding maakte in plaats van de moeilijkheden inzake de voortzetting van zijn studies te beschrijven ('Vragenlijst', punt 3.5.).

De bestreden beslissing oordeelde terecht: *"Ten vijfde is het ook niet plausibel dat u eind april 2016 door uw vader zou zijn verstoten uit de stam en dat u door deze verstoting vreest te worden vermoord door onbekenden. Vooreerst was er op het moment van vertrek geen enkele aanwijzing dat uw vader het op u had gemunt, daar u uw dagelijks leven steeds rustig had verdergezet (cf. supra). Ten tweede verklaarde u dat de eerste gesprekken met uw vader na uw vertrek uit Irak in een gemoedelijke sfeer verliepen. Zo zou uw vader zich opgelucht getoond hebben toen hij vernam dat de reis naar België goed was verlopen ("je bent gelukkig veilig daar in Europa aangekomen", gehoorverslag CGVS, p. 29) en zou hij u rustig hebben toegesproken ("ik was verbaasd door de zachte manier van het gesprek van mijn vader", gehoorverslag CGVS, p. 29). Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom uw vader op een dag, acht maanden na uw vertrek en haast twee jaar na de uitroep van de jihad, zou hebben besloten om u te verstoten uit de stam (gehoorverslag CGVS, p. 29). U kon evenmin verduidelijken wat de gevolgen van deze verstoting zouden zijn. U verklaarde dat u door deze verstoting zou worden vermoord, niet door uw vader ("Dat betekent niet dat mijn vader me gaat doden", gehoorverslag CGVS, p. 30), maar door onbekenden ("dan gaan ze me vermoorden", gehoorverslag CGVS, p. 30). U slaagde er op geen enkel moment in te verduidelijken door wie en waarom u dan wel zou worden vermoord, hoewel u meerdere vragen werden gesteld over dit onderwerp ("Ik ken die mensen niet, maar in Irak gebeurt dat", gehoorverslag CGVS, p. 30). Gezien uw uiterst vage verklaringen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw vrees die voortgekomen zou zijn uit de door u aangehaalde verstoting in april 2016." Verzoekers verweer, dat bestaat uit een herhaling van zijn verklaringen, is niet dienstig ter weerlegging van voormelde motivering.*

De Raad merkt daarenboven op dat de zware sanctie van verstoting door acht stammen wegens het niet toetreden tot een militie niet in verhouding staat met de mogelijkheid die aan verzoeker werd geboden om wegens studies niet toe te treden tot een militie.

Indien verzoeker werkelijk zou verstoten worden door acht stammen, is het niet aannemelijk dat hij het nodige kan doen om zijn bachelor te beëindigen en mag trachten zich in te schrijven voor een mastersopleiding.

Tevens stelt de bestreden beslissing: *"Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de milities van al-Hashd al-Shaabi gezien de massale instroom van vrijwilligers niet zomaar iedereen aannemen (zie COI Focus Irak: Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi toegevoegd aan uw dossier)." Dit gegeven blijkt ook uit stuk 8 van verzoeker. Het is omwille van de massale instroom van*

vrijwilligers bij de milities dan ook niet aannemelijk dat acht stamhoofden zich zouden beraden over de situatie van één persoon die weigert toe te treden.

Inzake de verstoting door de stammen brengt verzoeker middels een aanvullende nota het document bij waaruit zou blijken dat hij werd verstoten door zijn stam; verzoeker stelt dat een origineel document is. Waar verzoeker stelt dat een origineel document is, moet echter worden vastgesteld dat het een kleurenkopie betreft. Dit blijkt *prima facie* uit de stempels op het document: indien het een origineel document betrof zou de inkt van de stempels zijn doorgedrongen, minstens op een paar plaatsen, tot op de achterzijde van het document. Voormeld document kan verzoekers gebrek aan geloofwaardigheid niet herstellen.

Voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn weigering – ten aanzien van zijn vader – om zich aan te sluiten bij een militie. Kritiek op de motivering inzake de situatie van zijn neven, en de documenten die hieromtrent bij aanvullende nota worden bijgebracht, kunnen verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen. De situatie van zijn neven staat evenmin in rechtstreeks verband met verzoekers vrees voor vervolging.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Kerbala, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

2.3.2. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Kerbala onder één van de voormelde gebieden valt.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Kerbala en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de landeninformatie waarop verweerder zich baseert niet actueel is, moet worden vastgesteld dat deze in voorliggend dossier wel degelijk actueel is. De aanvullende nota's van 23 november 2016 ("*COI Focus Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak. Cedoca. 4 augustus 2016*") en 28 november 2016 ("*UNHCR Position on returns to Iraq*" van 14 november 2016) laten de Raad immers toe om in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht te oordelen op basis van recente en actuele informatie.

Deze informatie bevestigt de omstandige motivering inzake de situatie in Zuid-Irak en Kerbala. Noch uit de actuele informatie van verweerder, noch uit de informatie van verzoeker kan worden afgeleid dat de situatie in Kerbala (Zuid-Irak) beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c).

2.3.4. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat er in Kerbala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS